

РЕШЕНИЕ

№ 17452

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **4195** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на В. Н. Ш. от [населено място], чрез адв. Л. П.- САК, срещу ЗППАМ №681 от 30.03.2026г. издадена от мл. автоконтрольор в Отдел „ПП“- СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171, т.2,б. „Л“ от ЗДвП-„ временно спиране от движение на пътно превозно средство: на собственик, при управлението на чието моторно превозно средство е превишена максимално разрешената скорост за движение в населено място с над 40 км./ч.– за срок един месец“.
С жалбата се оспорва ЗППАМ като незаконосъобразна. Счита се, че липсват конкретни данни относно начина на установяване на това нарушение, не било посочено с какво техническо средство е измерена скоростта, липсвали фактически обстоятелства, които да позволяват да се направи извод, че твърдяното нарушение е установено по безспорен начин. При това положение, се посочва в жалбата, фактическата обстановка остава неизяснена, а заповедта се основава единствено на предположение, което е недопустимо при налагане на принудителни административни мерки. Не става ясно по какъв ред е установено твърдяното нарушение, дали същото е констатирано чрез автоматизирано техническо средство или е възприето непосредствено от контролните органи. Тази липса на яснота не е формална, а съществена, тъй като законът предвижда различен ред за ангажиране на отговорност в зависимост от начина на установяване на нарушението, включително възможността за издаване на електронен фиш, подлежащ на самостоятелен съдебен контрол, е записано в жалбата. По-нататък се посочва, че мярката е насочена към автомобила и неговия собственик, без да е изследвано по какъв начин собственикът е свързан с твърдяното нарушение, дали той е управлявал моторното превозно средство или дали

е имал възможност да предотврати настъпването на соченото нарушение. Налагането на ограничителна мярка спрямо вещь, без индивидуализиране на поведението на нейния собственик, представлява нарушение на основни принципи на административното право и води до неоправдано засягане на правото на собственост. С жалбата се застъпва тезата, че в Заповедта не се съдържат и каквито и да било мотиви относно необходимостта от прилагане на принудителната административна мярка. Принудителните административни мерки не представляват санкция, а средство за предотвратяване на бъдещи нарушения или за преустановяване на вече започнало такова, поради което тяхното налагане следва да бъде резултат от конкретна и индивидуална преценка. В случая, се посочва в жалбата, такава преценка изцяло липсва, като органът механично е приложил мярката, без да посочи каква опасност за обществото се предотвратява и защо именно спирането от движение на автомобила е необходимо. При тези обстоятелства се достига до явна несъразмерност между тежестта на наложената мярка и преследваната от закона цел, доколкото се засяга правото на собственост и възможността за ползване на автомобила без да е доказано по надлежния ред извършването на нарушение. По този начин се стига до преждевременно ограничаване на права, преди да е налице влязъл в сила акт, с който да се установи по безспорен начин административното нарушение. По тези съображения се иска отмяна на ЗППАМ №681 от 30.03.2026г. издадена от мл. автоконтрольор в Отдел „ПП“-СДВР.

В с.з. жалбоподателят- В. Н. Ш., редовно и своевременно призван не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител е постъпила молба, с която се заявява, че се поддържа изцяло жалбата по изложените в същата съображения и се иска отмяна на оспорения ИАА. Заявява се претенция за присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – мл. автоконтрольор в Отдел „ПП“- СДВР, редовно и своевременно призван, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 16.01.2026г. около 09,52 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към Софийски околовръстен път, жалбоподателят В. Ш. е управлявал собственият си лек автомобил „М. ЦЛС 500 4 М.“ с регистрационен номер СВ 0666 ТК с превишена скорост на движение от 92 км/ч. при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, при приспаднат 3 % толеранс в полза на водача, заснето с АТСС - АРН САМ-S1 с идентификационен номер на уреда 1250b3a, при приспаднат толеранс. Жалбоподателят е бил призван да се яви в сградата на ОПП-СДВР за извършване на проверка относно допуснатото нарушение. Жалбоподателят попълнил декларация, в която потвърдил, че на 16.01.2026г. около 09,52 часа в качеството си на собственик е управлявал въпросното МПС с посочения рег. [рег.номер на МПС]. Младши автоконтрольор при ОПП-СДВР е съставил на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение бл. № 021460 от 30.03.2026г. за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в негово присъствие и на двама свидетели. Жалбоподателят е подписал АУАН без възражение. Към АУАН е приложен снимков материал за заснетото нарушение с АТСС, в който са отбелязани вида и номера на уреда (АТСС - АРН САМ-S1 с идент. № 1250b3a), датата и часа, място на нарушението, заснетата скорост, регистрационния номер на автомобила. На база АУАН е издадена ЗППАМ №681 от 30.03.2026г. от мл. автоконтрольор в Отдел „ПП“- СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171, т.2,б. „Л“ от ЗДвП- временно спиране от движение на пътно превозно средство: на собственик, при управлението на чието моторно превозно средство е превишена максимално разрешената скорост за движение в населено място с

над 40 км./ч.– за срок един месец.

По делото са приети документите от административната преписка, в това число АУАН, снимковия материал за заснетото нарушение с АТСС, декларация от жалбоподателя, справка картон на водача, заповеди за компетентност.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото /л.24/ е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Със Заповед № 513з- 12686/14.10.2025г. г./л.23/ директорът на СДВР е оправомощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, длъжностни лица от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в това число и младши автоконтрольори в отдел "Пътна полиция" при СДВР. Представени са и доказателства/ заповед на директора на СДВР, на л. 21// издателят на ЗППАМ заема длъжността посочена в заповедта, а именно младши автоконтрольор при Отдел „ПП“–СДВР.С оглед на изложеното, съдът намира, че актът е издаден от компетентен орган.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административнонаказващия орган (АНО) съобразно преследваната от закона цел.В случая, оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е, както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран индивидуален административен акт е изпълнено. Описаните в АУАН фактически установявания за извършено административно нарушение съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. Т. е., освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност по ЗАНН, актът е доказателствено средство, с което са констатирани обстоятелствата, послужили

като основание за налагане на принудителната административна мярка по реда на АПК. Актът за установяване на административно нарушение е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, ал.2 т. 4 АПК - цитиран в обстоятелствената част на заповедта. Последното не означава, че установените факти не подлежат на опровергаване. За целта е предвидена възможността за съдебно оспорване на ПАМ, тъй като заповедта за налагането ѝ е самостоятелен административен акт. В ЗППАМ, освен позоваване на АУАН, се съдържа и описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение чл. 21, ал. 1 от ЗДвП съответстващо на предвиденото по чл.182, ал.1 т.5 от ЗДвП, като последната разпоредба е посочена в ЗППАМ.

Теорията и съдебната практика са установили, че съществено нарушение на административнопроизводствени правила е налице единствено тогава, когато неизпълнение на вменено от законодателя задължение е променило обективирания в акта на административния орган правен резултат. Преценката за характера и тежестта на допуснатия процесуален пропуск следва да е винаги конкретна, съобразена със спецификата на отделния казус, като нарушението е съществено и попада в обхвата на чл. 146, т. 3 от АПК само тогава, когато то е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на обективирания в акта властническо волеизявление. В този контекст, в случая не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила, тъй като в изпълнение на задълженията си административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства и е събрал необходимите доказателства.

Съгласно чл. 171, ал. т. 2 б. "л" ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: Временно спиране от движение на пътно превозно средство: на собственик, който при управление на моторно превозно средство превиши максимално разрешената скорост в населено място над 50 км./ч. – за срок един месец.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, декларация, снимков материал от АТСС, е установено, че жалбоподателят на посочената дата и час в [населено място] е управлявал моторно превозно средство („М. ЦЛС 500 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС]) с превишена скорост на движение от 92 км/ч. при ограничение на скоростта от 50 км/ч. за населено място, с приспаднат 3 % толеранс в полза на водача. Тоест, превишена максимално разрешената скорост за движение в населено място с над 40 км./ч.

На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Приложеният по преписката АУАН е редовно съставен, като неоснователно жалбоподателят счита, че в хипотеза като настоящата, подлежи на изследване „възможността за издаване на електронен фиш“. В случая се касае за установено нарушение от 16.01.26г. по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за което разпоредбата на чл.182, ал.1 т.5 от ЗДвП/ приложима редакция, ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г / предвижда: „Водач на

моторно превозно средство или на състав от пътни превозни средства, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: за превишаване над 40 км./ч. - с глоба 600 лв. и два месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство“. В разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП са посочени изрично условията, които следва да са налице, за да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител, а именно нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, както и за него да не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки. В случая за нарушението е предвидено и наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, поради което законодателят е изключил възможността за издаване на ЕФ и съответно о е издаден АУАН.

Данните по делото отричат и извод в посока тезата на жалбоподателя, че нарушението не било доказано. Това е така, тъй като фактическите основания за издаването на акта не са опровергани, нито данните от преписката поставят под съмнение истинността на приетите за установени от органа факти, които категорично сочат, че именно жалбоподателят е собственик и е управлявал моторното превозно средство, засечено с превишение от 42 км. /ч. над разрешената скорост в населено място. Видно от съдържанието на съставения АУАН жалбоподателят не е направил никакви възражения. Наред с това, в приложената декларация, жалбоподателят изрично е потвърдил, че на 16.01.2026г. около 09, 52 часа е управлявал собственото си МПС с рег. [рег.номер на МПС] , а от приложения снимков материал от АТСС е видно превишението на скоростта, такова, каквото е посочено в АУАН- с приспаднат 3 % толеранс в полза на водача.

Принудителната административна мярка е с превантивен характер и има за цел да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. ПАМ не е административно наказание (последното се обжалва по реда на ЗАНН). Оспорената заповед има самостоятелни правни последици, различни от административния акт, с който се установява нарушението и от тези на НП, с което се налага административното наказание. Принудителните административни мерки са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда, докато административните наказания са израз на държавната наказателна репресия и се налагат по повод извършено административно нарушение. С налагането на подобни принудителни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма (чл. 171, т. 2, б. "л" от ЗДвП), а не санкционната норма, предвидена за нарушаване на материалния закон и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност.

В случая съдът приема, че с налагането на процесната ПАМ административният орган е осигурил както безопасността на движението за другите участници в него, така е и преустановил административното нарушение.

В конкретния случай е осъществена хипотезата на чл. 171, т. 2, б. "л" от ЗДвП, при която административният орган действа при обвързана компетентност и при наличие на визираните в закона предпоставки не разполага с възможност за преценка (визираната с жалбата „конкретна и индивидуална преценка“) дали да приложи или не ПАМ, а е длъжен да приложи такава. Освен това, разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. "л" от ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Това е така, тъй като срокът е фиксиран от законодателя на 1 месец. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган също не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа, който няма възможност за преценка (конкретна и индивидуална) и в тази насока.

Предвид това, че подобно шофиране с посоченото превишение на разрешената скорост в града застрашава безопасността на движението, респективно живота и здравето на участниците в него, следва да се приеме, че с налагането на ПАМ е спазен и принципът на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е валиден административен акт и не са налице основанията, посочени в чл. 146 от АПК, обосноваващи неговата отмяна, поради което жалбата, като неоснователна, следва да се отхвърли.

При този изход на делото е неоснователна и претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 –ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на В. Н. Ш. от [населено място], чрез адв. Л. П.- САК, срещу ЗППАМ №681 от 30.03.2026г. издадена от мл. автоконтрольор в Отдел „ПП“-СДВР, за налагане на ПАМ по чл.171, т.2,б. „Л“ от ЗДвП- временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, при управлението на чието моторно превозно средство е превишена максимално разрешената скорост за движение в населено място с над 40 км./ч.– за срок един месец.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: